

Inhoudelijk verslag Museum Perron Oost 2023

We hebben in 2023 vijf exposities, een maaltijd met muziek, diverse voordrachten, twee performances en diverse rondleidingen verzorgd.

1-Invloed januari t/m maart 2023

Groepsexpositie INVloed, dat wat je me gaf Beïnvloeding en/of de onschatbare waarde van elkaars input, bevestiging en ideeën uitwisseling hebben geleid tot deze tentoonstelling. Dat wat we elkaar gaven. De grove borden met vragen van Robert geven de basis van de rauwe realiteit waarin de infuussieraden van Netty zweven. De Afvalligen van Irene en de genderfoto's van Sophie zijn een afstemming op hergeboorte en verlies. Over hergebruik en hoe wij ons verhouden tot de werkelijkheid, te zien en te horen tot en met maart 2023.

Irene Janze 'In het raamkozijn staan diverse inwoners uit het huis der Afvalligen. Ze bestaan uit afval gevonden in de Amsterdamse Indische buurt. Hoe beïnvloedde de plek mijn werk? Is het een canvas, een drager van mijn werk? Of is de plek een geliefde waar ik innig mee verbonden ben, die ik moeilijk los kan laten en zijn sporen voor altijd in mij heeft gegroefd. Kortom hoe beïnvloeden landschappen ons dagelijks leven en de manier van kunst maken.'

Netty Gelijsteen 'Het vochtinfuus dat mijn schoonzus zich toediende leverde dozen vol met knopjes, dopjes, veertjes en slangetjes op. Wat zij mij gaf. De sieraden die deze voorraad opleverde hangen in de ruimte als nieuwe input voor een ander leven. Eerdere sieraden, toen van natuurlijk afval, zijn door mij gemaakt tijdens de performance 'Darkside of the moon' in het Tropenmuseum.'

Sophie Thomas 'Ik houd van het mensenlichaam, dat wat ons heel maakt. Ik kan duizend keer opnieuw een tekening maken, maar ik heb maar één lichaam en ik kan daar maar één keer een keuze over maken. Ik probeer mezelf te verdiepen, zodat ik gegrond antwoord kan geven. Als ik zelf mijn ideeën op zou kunnen schrijven dan zou ik dat wel doen, maar dat lukt niet, dus maak ik kunst. Als het te persoonlijk wordt, is het te eng. Ik heb lijsten aan ideeën van projecten die ik wil maken, maar nu te spannend vind ik. Klinisch is neutraal, dus ik denk vaak in de taal van dokters en chirurgen.'

Robert Pennekamp 'Ik stel vragen. Van mij hoeft je niks te geloven. Waar we in de toekomst naar toe gaan. Niemand bezit iets en iedereen gelukkig? Waar we naar onderweg zijn is een wereld overheid die controle en macht over alles en iedereen heeft via militair apparaat en A.I. en een chip in ons hoofd. Met één Wereldbank waar alleen digitaal geld is en iedereen verbonden is met het computersysteem. De vrijheid is er dan helemaal niet meer.'

← A A < >

KUNST EN MEDIA PAGINA 13 | MAANDAG 23 JANUARI 2023

Sophie Thomas: 'Als het te persoonlijk wordt, is het te eng'

SOPHIE THOMAS: 'IK KAN DUIZEND KEER OPNIEUW EEN TEKENING MAKEN, MAAR IK HEB MAAR EEN LICHAAM.' FOTO SOPHIE THOMAS

In Museum Perron Oost aan de Cruquiusweg, is de groepsexpositie **INVloed**, dat wat je me gaf te zien met onder andere het werk van Sophie Thomas (24). 'Ik hou van het menselijke lichaam, dat wat ons heel maakt.'

LIEVE PIKET

De Amsterdamse kunstenaar en lerares in opleiding begon met haar transgenderkunst om vragen te beantwoorden. "Als ik het nou teken of schilder, misschien dat ik het dan wel snap. Wat zit er in mijn lichaam, wat moet ik daar nou mee?"

Kunst wordt een soort onderzoeksruimte waarin ze kan experimenteren met antwoorden en uitkomsten op vragen, die in haar hoofd rondspelen. "Ik kan duizend keer opnieuw een tekening maken, maar ik heb maar één lichaam en ik kan daar maar één keer een keuze over maken."

Onderzoek is een essentieel onderdeel in haar maakproces. Ze bestudeert veel literatuur. "Ik probeer mezelf te verdiepen, zodat ik een gegrond antwoord kan geven. Als ik zelf mijn ideeën op zou kunnen schrijven, zou ik dat wel doen, maar dat lukt niet, dus maak ik kunst."

Inspiratiebron

Voor Judith Butler is een inspiratiebron. "Haar boeken daar leef ik bij, alles wat ik niet kan, mijn gedachten formuleren rond gender, kan zij prachtig. Ik heb haar boek vier keer gelezen, van kaft tot kaft en elke keer krijg ik weer nieuwe inzichten."

Voordat Thomas zelf de operatie onderging, keek ze een volledige opname van de procedure. "Ik moest precies weten wat de dokter ging doen, anders durfde ik het niet." Sinds de operatie merkt ze één verandering in haar kunst. "Het ligt nu dichtter bij mezelf, niet meer in het onbekende. Dat maakt het authentiek, meer gegrond."

Klinisch werk

Hoewel ze verbeeldt wat de vragen en antwoorden bij haar teweegbrengen, is haar werk heel klinisch. "Als het te persoonlijk wordt, is het te eng. Ik heb lijsten aan ideeën van projecten die ik wil maken, maar nu te spannend vind. Klinisch is neutraal, dus ik denk vaak in de taal van dokters en chirurgen."

Tijdens NDSM Fuse exposeerde Thomas 3D-modellen van genitale vormen in transitie. "Hierin probeerde ik in beeld te brengen hoe de betekenis verandert wanneer de vorm verandert. En ik onderzoek: wat doet dit met mij, wat voel ik hierbij?"

2-Kijk niet weg Stella Toonen 16 april – 26 juni 2023

Kijk niet weg

Expositie met publieksprogramma - Stella Toonen x Museum Perron Oost
16 april t/m 25 juni 2023

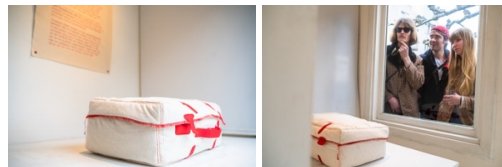
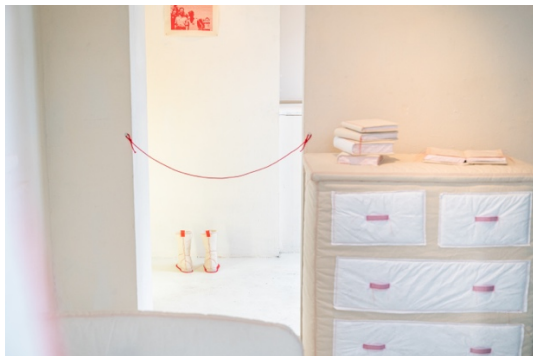
'Er wordt wel eens gezegd dat je zeker tot vier generaties dient terug te kijken om jezelf te kunnen begrijpen.'

Veel mensen erven de traumatische ervaringen van hun overgrootouders, grootouders en ouders. Ze worden veelal stilzwijgend doorgegeven. Stella weet uit haar eigen familie dat sommige verhalen makkelijker gedeeld worden met de derde generatie. Haar opa en oma deelden hen oorlogsverhalen moeilijk met hun kinderen, met de kleinkinderen ging dat stukken makkelijker.

Stella Toonen heeft haar artistieke visie op het jaarthema Leven met oorlog verwerkt in een installatie met publieksprogramma. Stella is een jonge, speelse kunstenaar/ontwerper met een sterke focus op textiel. In haar werk speelt ze in op actuele situaties in de wereld, op een manier die dicht bij haarzelf staat.

In het perronhuisje is de installatie van Toonen te zien, geïnspireerd op het verhaal van Edwin Reinold, de zoon van Harry Reinold en Franci Stukart. Harry werd eind jaren 40 uitgezonden naar Indonesië vanwege de politieke acties en Franci kwam in 1945 als 12-jarig meisje vanuit Amsterdam terecht tussen de soldaten tijdens de Russenoorlog op Texel.'

Expositie:

Geborduurde tekst boven koffertje:

'Edwin groeit op in het Amsterdam van de jaren 60.

De oorlog is voorbij, maar niet in de hoofden van zijn ouders. Ze hebben allebei complexe trauma's opgelopen maar kunnen of willen daar niet over praten. Het normale leven moet doorgaan.

Voor Edwin is zijn slaapkamer de enige plek in huis waar hij zich echt veilig voelt. Het liefst ligt hij daar op bed met het licht aan en zijn gezicht naar de muur gekeerd. In deze houding creëert hij voor zichzelf een andere wereld door met zijn vingers scheurtjes te maken in lagen behang. Als vanzelf ontstaan er dromerige landschappen en andere patronen waarin hij met zijn ogen op reis kan.

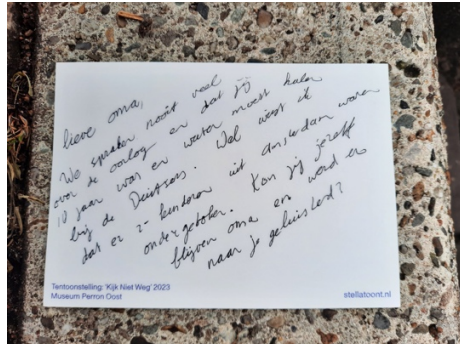
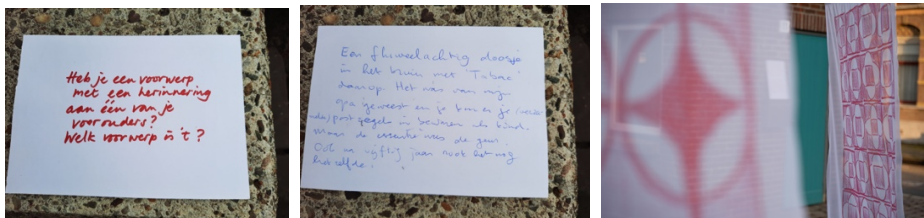
Als zijn oma een poosje komt logeren in zijn toevluchtsoord besluit hij dat het tijd wordt om weg te gaan en op zichzelf te wonen. Hij begint onder zijn bed dingen te verzamelen die van pas zullen komen in de buitenwereld, zoals koffiefilters en wat papier. Ook zijn koffer en laarsjes staan klaar voor vertrek. Hij is dan nog geen 10 jaar oud.

Kinderen zoals Edwin bestaan overal waar oorlog heeft huisgehouden. Met een onschuldige inventiviteit proberen ze manieren te vinden om zich in een veel te volwassen wereld staande te houden. Hun fantasie wordt een overlevingsstrategie.

Ontwerper Stella Toonen is in de verbeeldingswereld gedoken van dit tragische verhaal, dat staat voor zoveel andere. Gewapend met textiel brengt ze de zachtheid terug die er ontbrak, alsof ze dit kind op zijn kamertje met een deken omwikkelt. En wat als we de bij elkaar gesprokkelde dingen onder zijn bed tot speelgoed maken. Komt er dan iets meer terug van het kind dat hij had moeten zijn?

Publieksprogramma:

5 mei, Vrijheidsmaaltijd

Vrijheidsmaaltijd 2023

Uitgesproken op 5 mei 2023, Museum Perron Oost

Begin dit jaar, nog voor het goed en wel lente was geworden, stierven kort achter elkaar mijn laatste twee grootouders. Met het overlijden van mijn twee oma's werd ook mijn laatste familielijn met de Tweede Wereldoorlog verbroken. En daarmee, mijn laatste familielijn met een directe ervaring van oorlog – en ik zeg direct vanwege de vele oorlogen die daarna nog zouden volgen, waaronder ook die oorlog die zich momenteel op twee dagen rijden van ons vandaan afspeelt.

De uitnodiging van Stella om iets te schrijven over 'leven met oorlog' en het doorgeven van trauma, heeft in de afgelopen periode van afscheid en rouw veel in mijn hoofd gezeten. Want wat had deze oorlog eigenlijk voor hun betekend? Hoe leefden zij met deze oorlog? En wat betekende dat voor de levens van hun kinderen, mijn ouders, en uiteindelijk voor dat van mij? Aan de hand van mijn twee oma's, ga ik in op hoe ik trauma begrijp, hoe het doorgegeven wordt, en tenslotte wat ik denk dat van belang is voor een individueel en collectief helingsproces.

I.

De oma aan mijn moederskant was onderdeel van het grootouder duo dat door mijn zus en mij betiteld was als opa en oma Poes. Dit omdat ze in het bezit waren van: een poes. Oma Poes heeft mij nooit over de oorlog verteld, voornamelijk omdat ik gedurende mijn jeugd minder goed contact met haar en deze kant van de familie heb gehad. Pas op haar uitvaart hoorde ik in haar levensverhaal een van de mooiste zinnen over de oorlog die ik ooit heb gehoord. Mijn andere oma had geen poes en dus heette deze oma gewoon oma. Echter, deze oma begon toen ze haar einde voelde naderen, juist steeds meer te vertellen over de oorlog, zij het altijd met een flinke dosis emotionele distantie, geleden had ze immers niet, en dat moest ik dan ook vooral niet denken.

Mijn oma's, evenals mijn opa's, mijn ouders en ik komen uit Breda. Een van de meest tekenende gebeurtenissen uit de Tweede Wereldoorlog voor die stad, was de evacuatie aan het begin van de oorlog, ook wel 'de Vlucht' genoemd. Uit angst om bekneld te raken tussen de Duitsers en de Fransen krijgen op 12 mei 1940 – twee dagen voor het bombardement op Rotterdam – 50.000 mensen het bevel om de stad te verlaten. Het Duitse leger neemt het verlaten Breda

Spreker 2. Justus van Oel

HERDENKEN IN BELCHITE

Belchite, een slaperig stadje ergens in Aragon. Nietszeggend, tot je weet dat verliezers het na de burgeroorlog herbouwden, op last van de dictator.

Het oorspronkelijke dorp, verderop, oogt na ruim tachtig jaar nog altijd als zojuist gebombardeerd. Als toen, op wat groen en struiken na. Uitgeholde huizen, stof.

De dictator was trots op het vernietigde Belchite, liet het naast het nieuwe liggen, als les voor linkse verliezers en komende idioten die meenden het beter te weten.

Niemand restaureerde Belchite, de ruïnes deden het ook prima als priemend verwijt, als bewijs dat misdaad niet verjaart, dat de waarheid ook grote dictatoren achterhaalt.

Datzelfde Belchite is inmiddels in fase drie, het publiek heeft het wel gezien, wat rest is een monument voor een vergeten verleden, gruwel van beperkte duur. Adembenemend.

ELKE OORLOG WAS DE LAATSTE

De enige remedie tegen oorlog is de vorige die niet vergeten is.

Herinnering het vaccin tegen nieuwe kiemen van kwaad.

De enige remedie tegen oorlog is de vorige die niet vergeten is.

Helaas, homeopathisch verdunt de tijd herinneren tot herdenken.

De enige remedie tegen oorlog is de vorige die niet vergeten is.

Ellende met tegenzin geërfd lost op in hoop en levenslust.

Onafwendbaar het moment dat alleen een oorlog nog de volgende voorkomt.

Wreedheid maakt vrede wakker, dood doet ons dromen van troost

GETUIGEN DIE IK ZELF HEB GESPROKEN

Een ontheemde jongen schiet bij Dresden vanuit een zee van vuur op geallieerde bommengooiers, zijn stadje in Tsjechië is voor gevluchte Polen, nu is hij Duits.

Een Armeense die moest vluchten voor de bolsjewieken, toen door Turken vervolgd, verloofd met een Jood, gevlucht, in Indië met vier kinderen beland in een Jappenkamp.

Een Ierse gevangene van de Viet Cong, door een wapenhandelaar van de IRA meegenomen uit een junglekamp waar de commandant op gevangenen plaste.

Een vrouw als kind door de Tsaar verjaagd uit Petersburg, midden in de winter, een man die Auschwitz overleefde, een tolk bij martelingen.

Twintigste eeuw, kille menseneter.

Maar als je spreekt met overlevers, breekbaar, oud, man en vrouw, voel je ondanks alles, dankzij alles, vertrouwen.

Zangers 3. Meg Hayden - Zelfgeschreven nummer die Meg zong tijdens de avond zijn via de volgende link te beluisteren:

https://www.youtube.com/watch?v=pOm4B1Er_8

<https://www.instagram.com/reel/Ci8T4VIDLpY/?igshid=YmMyMTA2M2Y%3D>

Op 24 mei vond er een programma in De Eester plaats, geïnspireerd op de tentoonstelling van Stella: *Generaties Vooruit*.

19.30 – 22.00 uur

(In de bijlage de opzet van deze avond)

Door de gesprekken met Edwin zag Stella zich namelijk geconfronteerd met vragen over het intergenerationeel trauma wat sommige van ons met zich meedragen en doorgeven. Dit kan beperkend zijn voor waar wij als individu en samenleving naartoe willen gaan. De grote vraag is dan, hoe kom je van deze trauma-resten af? En, hoe kunnen wij een goede voorouder zijn voor de komende generaties?

Tijdens deze avond gaan we met buurtbewoners en gastsprekers in gesprek over deze vragen. We onderzoeken welke vormen er binnen kunst, beleid en psychologie zijn om het verleden een plek te geven om zo preventief te handelen voor volgende generaties.

Annemiek Richters is medisch antropoloog. Het merendeel van haar publicaties van de afgelopen jaren richt zich op onderzoek naar sociotherapie in een post-conflict samenleving. Ook heeft zij in een aantal leidinggevende capaciteiten bijgedragen aan de ontwikkeling van community-based sociotherapie in Rwanda.

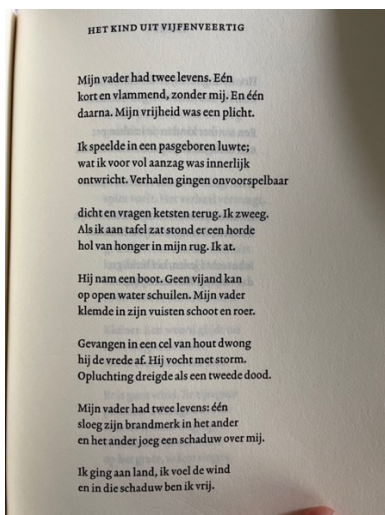
Joenoës Polnaja speelde samen met Daan Citters in speelfilm *De Oost* (2020) over de Indonesische onafhankelijkheidsoorlog. Op de set werden ze vrienden, hoorden van elkaars opa's, en herkenden in elkaar het intergenerationeel trauma waar ze allebei nog steeds mee worstelen. In de documentaire *'Kleinkinderen van de Oost'* reizen ze hun opa's achterna: een emotionele en confronterende reis, waarin vriendschap en vertrouwen centraal staan.

Simone Vuurpijl startte in 2022 een persoonlijk onderzoek naar haar wortels in voormalig Nederlands-Indië. Dit resulteerde in de podcast *'Doorbreek en Spreek'* binnen de podcast serie *'De Eeuw van mijn Voorouders'* van het Nationaal Theater. In deze podcast neemt Simone je mee in haar zoektocht naar wat dekolonisatie voor haar betekent en hoe dit zich verhoudt tot het verleden, heden en de toekomst.

Sarah Oey is de Nederlandse jongerenvertegenwoordiger voor Duurzame Ontwikkeling bij de Verenigde Naties. Als jongerenvertegenwoordiger zet Sarah zich in voor het maken van duurzaam internationaal beleid, o.a. door de ontwikkeling van een 'generatietoets' waarbij huidige en toekomstige generaties mee worden gewogen in het maken en uitvoeren van beleid.

De avond startte bij Museum Perron Oost. Buurtbewoner Merle droeg een gedicht voor Anna Enquist, daarna liepen we gezamenlijk naar De Eester voor het vervolg van de avond.

Annemiek Richter

Op de website staan de publicaties van haar onderzoeken in Rwanda

<https://www.annemiekrichters.nl>

Joenoës Polnaja

Speelt mee als acteur in *De Oost*

De documentaire: *Kleinkinderen van de Oost*

Te zien op Amazon Primé: https://www.primevideo.com/detail/0S7YL5ZYKLDVVD74EK7WS3B1U9/ref=dvm_src_ret_nl_xx_s

Tijdens de avond hebben we twee fragmenten vertoond uit de documentaire

Simone Vuurpijl

Simone doet mee in aflevering 2 *Doorbreek en Spreek*.

Sarah Oey
is de Nederlandse jongerenvertegenwoordiger voor Duurzame Ontwikkeling bij de Verenigde Naties.

3 Reacties van verschillende bezoekers en deelnemers

1- 'Dag Stella,

Het was echt een bijzondere avond. Jullie hadden het perfect georganiseerd en een heel mooi divers op elkaar aansluitend programma gemaakt.

Wat ik ook bijzonder vond was dat de avond vooral voor buurtbewoners was. Die komen elkaar weer tegen, zodat gesprek over thema's van de avond wellicht onderling doorgaat.

Annemiek'

2- 'Het was een bijzondere avond, vooral omdat we met verschillende generaties bij elkaar waren. Mooi opgezet en je werk zo mooi gestileerd liefdevol mooi.

Wat mij het meeste trof was dat Joenoes zich afvroeg waarom zoveel mensen een dikke huid zouden moeten hebben. Er is zoveel exclusie en verborgen/geaccepteerd racisme. Er kan niet genoeg verteld worden hoe kwetsbaar we allemaal zijn. En in een liefdevolle wereld kunnen we die kant laten zien

Merle'

3- 'In de kleine ruimte van Museum Perron Oost komt het door Stella Toonen geborduurde slaapkamertje goed tot zijn recht. Het slaapkamertje dat Edwin als toevluchtsoord gebruikte omdat zijn ouders waren getroffen door oorlog is voor iedereen te bekijken. Een intiem tafereel. Door de vensters zien we een ineengedoken jochie in een bed. Er staan pantoffels. Alles geborduurd. Alles in rood en wit. De teksten zijn in rood geborduurd op een witte ondergrond, de lichtbak is rood en geeft wit licht. Het fijne borduurwerk heeft iets liefs, waardoor je als kijker gaat meeleven met een kind dat aan de oorlog leed, zonder dat hij er zelf middenin zat.

Op 5 mei was er een Vrijheidsmaaltijd waar verschillende generaties met elkaar aan tafel zaten en in gesprek gingen met elkaar. Er waren mensen die elkaar kenden, maar het mooiste van die maaltijden is dat je mensen spreekt die je nog niet kent. Het werk van Stella zorgde al voor gesprekstof genoeg. De twee sprekers deden er nog een schepje bovenop. Ook die sprekers waren van verschillende generaties. Ze kwamen met persoonlijke verhalen. En er was ruimte voor een kritische noot over de huidige populariteit van het begrip (intergenerationeel) trauma. Zo stelde Roel Meijvis vragen bij „het toenemende aantal artikelen over jonge mensen die te maken hebben met een zogeheten klimaatdepressie.”

Roel benoemde in dezelfde bijdrage dat het belangrijk is om trauma niet te verzwijgen. Via boeken, een tentoonstelling of een thema-avond. Die thema avond was er op 24 mei in Buurtcoöperatie De Eester. Ook hier kwamen weer jong en oud op af en de sprekers waren van verschillende generaties en achtergronden. Er werd gesproken over traumatische ervaringen in verschillende delen van de wereld en wat mensen kunnen doen om daarmee om te gaan. Persoonlijk vond ik de bijdrage van de Nederlandse vertegenwoordiger voor Duurzame ontwikkeling nogal ver weg van het thema. Grote wereldorganisaties die beleid maken om toekomstige generaties mee te laten praten is een mooi streven, maar het zijn toch vooral de kleine persoonlijke verhalen en een expositie als "Kijk niet weg" die beklijven. En die ervoor zorgen dat we met elkaar (blijven) praten.'
Joost

Bezoekersaantallen

Opening op 16 april.	60
Publieksprogramma 5 mei	90
Publieksprogramma 24 mei	44
Bezoekers expo buiten deze events	700 (periode 16 april t/m 25 juni)

Totaal

894

Doelgroepen

We hadden een mooie mix van verschillende generaties.

Buurtbewoners kookten en waren ook bezoeker van zowel de vrijheidsmaaltijd als het evenement *Generaties vooruit*.

Verder kwamen er families, vrienden en eerste, tweede en derde generatie oorlogsslachtoffers.

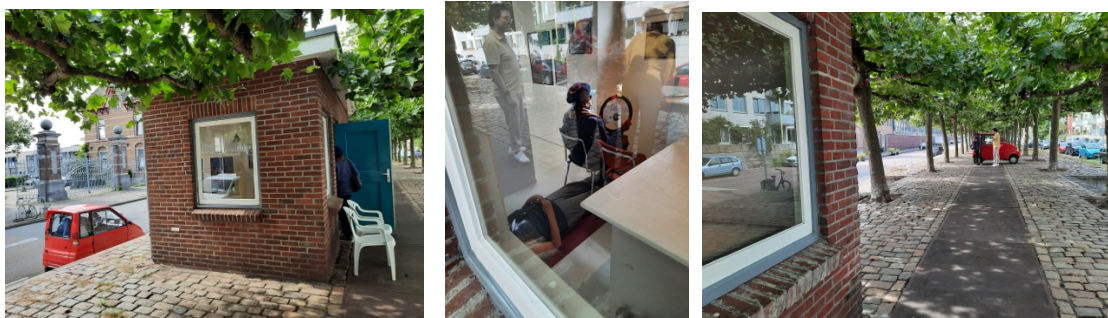
Natuurlijk bij ons ook altijd veel toevallige passanten omdat we in de openbare ruimte zitten.

Stella, de Eester, Museum Perron Oost, Amsterdams 4 en 5 mei Comite en AFK hebben *Kijk niet weg* gepromoot via website's, nieuwsbrieven en sociale media.

3-Het Canta Project – Pim Krajenbrink 2 juli t/m 10 september

Een ode aan de Canta – Een selectie foto's van het Canta project die zijn gemaakt in de afgelopen 4 jaar door Pim Krajenbrink – 24/7 te zien vanaf het monumentale perron en op 3 september tussen 14.00 en 16.00 uur met een speciaal programma tijdens *Op Stoom*, cultuurproeven in het Oostelijk Havengebied.

Pim Krajenbrink is een gepassioneerd fotograaf die op zijn 16e jaar begonnen is met het fotograferen van kleine evenementen, wat uitgroeide tot een ware jongensdroom.

Een aantal jaar later legde hij het werk van Nederlandse en internationale (top)dj's vast op beeld. Aan zijn werkzame leven als fotograaf kwam helaas abrupt een einde door een heftig ziekbed. Zijn passie voor fotografie heeft echter sindsdien niet stilgestaan. De afgelopen zeven jaar heeft hij zich bezig gehouden met onder andere straat- en documentaire fotografie.

4-Containeroverslag Perron Oost – Titus Dekker. 15 september 2023- 15 december 2023

15 september- 15 december 2023:

Perron Oost is, als erfgoedmonument, een restant van een moderne lineaire haven dat het Oostelijk Havengebied in Amsterdam is geweest eind 19e eeuw. Een haven waarbij de aansluiting van de lijndiensten van de stoomschepen op het spoorwegennet nieuw en efficiënt was.

Al in de 20e eeuw is de haven naar het westen verplaatst waar de efficiëntie van het transport per zeeschip verder is gemaximaliseerd met name door het gebruik van de container.

In Museum Perron Oost exposeert [Titus Dekker](#) schilderijen van containers. Bijna abstracte landschappen met stapelingen van containers als steden van spullen. De spannende kleurencombinaties en de verstilde ruimtewerking geven de schilderijen een vervreemde werkelijkheid.

Opening 15 September om 17.00 uur door Dr. Bart Kuipers (1959). Hij is haveneconoom en werkzaam bij Erasmus Center for Urban Port and Transport Economics. Hij duidt het belang van de container voor de Nederlandse economie en dan met name de toekomstige economische impact van goederenvervoer en containers. Volgens Bart is de container de belangrijkste uitvinding van de afgelopen eeuw, zo schreef hij in een prijswinnend essay in de NRC. Zie: [10112014_kuipers](#)

Ja, de container is uitvinding van de eeuw

De container heeft meer voor de groei van de wereldhandel gedaan dan alle handelsknoorden in de afgelopen 50 jaar. De uitvinding van de eeuw, schrijft Bart Kuipers.

Amerikanen die pri-
den, de uitvinding van een
nieuwe, verbluffende
uitvinding van de eeuw
was de container. De uitvinding
van de eeuw was de container.
De uitvinding van de eeuw was
de container. De uitvinding van
de eeuw was de container.

Ook die uitvindingen die de
wereld veranderden, de uitvinding
van de eeuw was de container.
De uitvinding van de eeuw was
de container. De uitvinding van
de eeuw was de container.

Dit gaf een grote impuls aan de
wereldhandel, het was een uitvinding
die de wereld veranderde.

teem en daardoor welverwogen
groei. De uitvinding van een
nieuwe, verbluffende uitvinding
van de eeuw was de container.

Ook is de container een belangrijke
bron van vervoer, de uitvinding
van de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

De container is de uitvinding
van de eeuw, de uitvinding van
de eeuw was de container.

Bart Kuipers
auteur van de
Eeuwse uitvinding
en de uitvinding
van de eeuw.

ESSAYFESTIVAL
De beste uitvinding

NBC Handelsblad en de Koninklijke
Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen hebben dit jaar een essay-
wedstrijd georganiseerd. **Wet is de beste uitvinding van de laatste honderd jaar** is het thema.

Uit maar liefst 22 essays koos de jury
de winnaar. De winnaar is Bart Kuipers
met zijn essay 'De uitvinding van de eeuw
was de container'. Het is een essay over
de uitvinding van de container. De
winnaar is Bart Kuipers met zijn essay
'De uitvinding van de eeuw was de
container'. Het is een essay over de
uitvinding van de container. De winnaar
is Bart Kuipers met zijn essay 'De
uitvinding van de eeuw was de container'.

Zaterdag 14 oktober organiseren wij een wandeling door de voormalige haven. We bespreken de expositie en vertellen tijdens de wandeling hoe het havengebied getransformeerd is naar een moderne woonwijk.

Tijdstip: 14:00 – 16:00
Locatie: Cruquiusweg 11, 1019AT Amsterdam
Kosten: vrijwillige bijdrage
Tickets: Aanmelden via info@museumperronoost.nl
Contact: 0653404786

15 september- 15 december : de expositie is gedurende 3 maanden 24/7 te zien vanaf het monumentale perron op Cruquiusweg 11 te Amsterdam

5-Spirit – Piet van de Kar. December 2023 tot april 2024

Van 22 december 2023 tot 8 april 2024 te zien bij Museum Perron Oost

De sculptuur toont een representatie van een spirit, een bemiddelaar, een 'vruchtbaarheids' object, een daimon[griekse mythologie], een goedwillend bovennatuurlijk wezen, die zich ergens bevindt tussen de goden en stervelingen. Zonnewezen. Als bron van alle wijsheid. Deze figuur is gemaakt aan hergebruikt hout, verlijmd en opnieuw gezaagd, krachtig

en intuïtief van vormgeving. Kleur en delen van textiel dragen bij aan de spirituele verbindende rol die het krijgt. Bemiddelaar tussen de mens en de beeldende kracht van kunstwerken.

Deze transfer -identiteit -staat niet op een sokkel een verheven plek, maar tussen het publiek.

In dit geval op de grond in het museum Perron Oost.

Leerlingen van het MLA2 hebben vlechten gemaakt van meegebrachte textiel. Deze vlechten, verbindingen, hangen in het museum aan het beeld SPIRIT met het idee om een collectiviteit van alle individuen te maken, en zo hoop en vertrouwen voor de toekomst af te dwingen

